

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. L.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Městský úřad Humpolec**, se sídlem Horní náměstí 300, Humpolec, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu Českých Budějovicích ze dne 17. 6. 2020, č. j. 51 A 26/2020 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu domáhal, aby mu žalovaný navrátil finanční prostředky, které neoprávněně zadržuje, a to opožděně uhrazenou částku ve smyslu § 125h zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu). Žalobce popsal, že mu byla dne 10. 8. 2018 doručena výzva žalovaného ze dne 26. 7. 2018, sp. zn. ODSH/10548/2018, kterou byl podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzván k tomu, aby uhradil určenou částku 1.000 Kč (dále též „částku“) na účet žalovaného. Žalobce je členem spolku Ochrana řidičů, o.s. (dále též „spolek“), který vedle dalších činností poskytuje svým členům bezplatnou právní pomoc. Žalobce proto zaslal spolku výzvu k úhradě uvedené částky spolu se žádostí o vyřízení této záležitosti zaplacením určené částky. Následně spolek výzvu k úhradě částky zpracoval a na základě pokynu žalobce částku uhradil. Poté však bylo zpětnou kontrolou zjištěno, že částka byla uhrazena opožděně dne 28. 8. 2018 (poslední den lhůty byl 25. 8. 2018), a tudíž měla být žalobci jakožto provozovateli vozidla bezodkladně vrácena podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu.

[2] Do dnešního dne však částka nebyla žalobci navrácena. Žalobce poukázal na § 165 odst. 1 daňového řádu, podle kterého vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt zaplatil, není přípustné a konstatoval, že se na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 As 291/2019 – 22, obrátil na spolek s tím, ať mu předá předmětnou částku, kterou místo něj obdržel pochybením žalovaného, ale spolek dosud na žádost žalobce žádným způsobem nereagoval. Žalobce se přitom domnívá, že je to žalovaný, kdo má nadále povinnost vrátit částku žalobci, protože žalovaný se této povinnosti rozhodně nezprostil tím, že částku v rozporu se zákonem vrátil spolku.

[3] Zadržováním částky dochází ke krácení žalobcova vlastnického práva chráněného čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ani to, že částka je bagatelní, nemůže být důvodem pro odeprání soudní ochrany (viz rozsudek ESLP ve věci *Lauko v. Slovenská republika*, kde šlo o 300 slovenských korun). Částka představuje náklady žalobce a jeho rodiny na potraviny na dobu dvou týdnů, tedy se pro něj osobně rozhodně nejedná o částku zanedbatelnou. Skutečnost, že proti neoprávněnému zadržování částky se lze bránit žalobou podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 291/2019. Jestliže žalovaný žalobci nevrátil určenou částku, porušil § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, a tím se dopustil a nadále dopouští vůči žalobci nezákonného zásahu.

[4] Krajský soud v Českých Budějovicích nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Předdeslal, že smyslem žaloby proti nezákonnému zásahu je, aby zásahy skutečně zasahující do jednotlivých veřejných subjektivních práv žalobce byly podrobeny soudní ochraně. Za nezákonný zásah však nelze považovat jakýkoli nezákonný postup správního orgánu, ale pouze ten, který dosahuje určité intenzity. Krajský soud poukázal na skutečnost, že žalovaný nejprve ve výzvě k zaplacení určené částky dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu poučil žalobce o tom, že bude-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla. Následně v rámci výzvy k podání vysvětlení žalovaný konstatoval, že vznikla zákonná povinnost tuto částku bezodkladně vrátit provozovateli vozidla a zároveň uvedl, že opožděná platba bude vrácena na účet, ze kterého byla odeslána. K tomu připojil výzvu žalobci, aby sdělil číslo jeho bankovního účtu a název banky. Žalobce pouze reagoval sdělením, že vozidlo řídil (což později jeho zástupce P. K. negoval) a číslo účtu a název banky nesdělil. Z tohoto důvodu lze postup žalovaného, který částku vrátil na účet, ze kterého ji obdržel, s ohledem na rychlost a hospodárnost řízení akceptovat, neboť se vychází z konstrukce § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu a předpokladu, že je to právě sám provozovatel vozidla, kterému je povinnost ukládána, a který je i osobou plátce. Nelze po správním orgánu spravedlivě požadovat, aby se další týdny či měsíce domáhal zjištění čísla účtu, kam si platbu přeje žalobce vrátit.

[5] Podstatnějším však krajský soud shledal, že to byl sám žalobce, kdo vyvolal tuto situaci, když opožděně zaplatil částku, k jejíž úhradě byl správním orgánem vyzván. Skutkové okolnosti posuzované věci jsou prakticky totožné s případy již řešenými Nejvyšším správním soudem, proto krajský soud odkázal na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 389/2019 - 40, a konstatoval, že žalobce kromě vágní formulace zásahu do práva na vlastnictví dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod neuvádí žádné skutečnosti, prokazující skutečný zásah do jeho veřejných subjektivních práv, došlo-li k vrácení částky na účet, ze kterého byla odeslána. Jestliže vznikl mezi žalobcem a spolkem „komunikační šum“ o navrácení této částky, musí se žalobce případného vyrovnání domáhat cestou civilního práva.

[6] Jestliže navíc žalobce ve svém posledním podání doručeném žalovanému dne 7. 3. 2019, zaslaném ke spisové značce ODSH/26564/2018, výslovně sdělil: „(...)k výše uvedené spisové značce jsem obdržel výzvu k podání vysvětlení. Než se Vám k tomuto vyjádřím, chtěl bych Vás požádat,

pokračování

aby byla ubrazená částka vrácena zpět na účet, ze kterého byla ubrazena.“; lze mít ve smyslu shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 389/2019 - 40 za to, že ač žalovaný v rozporu se zákonem nevrátil platbu provozovateli vozidla, ale subjektu, který ji za provozovatele vozidla realizoval, jedná se o skutečnost, která nasvědčuje tomu, že postup žalovaného se nemohl práv žalobce dotknout. Z uvedeného zároveň plyne, že žalovaný nezadržuje finanční prostředky, jejichž navrácení se nyní žalobce domáhá, neboť tyto finanční prostředky byly žalovaným vráceny tak, jak je uvedeno shora, již dne 27. 2. 2020. Žalobce se proto nemůže účinně domáhat ochrany vůči trvajícím zásahům žalovaného v podobě nevrácení částky. Ohledně včasnosti vrácení finanční částky žalovaným krajský soud s poukazem na cit. rozsudek č. j. 10 As 389/2019 - 40 uvedl, že zpoždění žalovaného s vrácením opožděně uhrazené finanční částky nepředstavuje zásah takové intenzity, aby se dal považovat za zásah nezákonný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítl nesprávnost závěru krajského soudu, že vrácení předmětné částky plátcí, tj. spolku, bylo přípustné, protože žalovaný mohl vycházet z toho, že plátce je i poplatníkem. Ustanovení § 125h zákona o silničním provozu nic takového nekonstruuje a použije se proto obecné pravidlo podle § 165 odst. 1 daňového řádu, tj. částka se měla vrátit poplatníkovi, nikoli plátcí. Jestliže žalovaný hodlal zjistit číslo účtu stěžovatele, měl mu zaslat srozumitelnou výzvu k jeho sdělení a nikoli tuto výzvu nezřetelně zahrnout do výzvy k podání vysvětlení. Stěžovatel nepochopil, že má žalovanému sdělit číslo účtu, na který má být určená částka vrácena, když v předmětné listině bylo mj. konstatováno, že určená částka bude vrácena na účet, ze kterého byla uhrazena.

[8] Stěžovatel navíc zastává názor, že pokud se žalovanému nepodařilo zjistit jeho bankovní účet, měl určenou částku zaslat žalobci poštovním poukazem na adresu trvalého pobytu. Rozhodně tak nelze tvrdit, že žalovaný neměl jinou možnost než určenou částku vrátit na účet, ze kterého byla uhrazena, nebo „týdny či měsíce“ zjišťovat číslo účtu stěžovatele, jak tvrdí krajský soud.

[9] V rozsudku NSS sp. zn. 10 As 389/2019 se podle stěžovatele jednalo o odlišnou věc. Stěžovatel uvedl, že v žalobě podrobně vysvětlil, jak jej krátí na jeho právech vrácení částky na účet plátce, a nikoli na jeho účet. Důvodem je skutečnost, že spolek odmítá částku žalobci přeposlat a se stěžovatelem vůbec nekomunikuje. Stěžovatel tak nemá možnost získat přístup ke svým finančním prostředkům jinak, než právě zásahovou žalobou vůči žalovanému. Žalobce je tedy krácen na právu na vlastnictví, jež je chráněno na ústavní úrovni čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[10] Žalovaný se nemohl zprostit své povinnosti vrátit žalobci částku, když ji zaslal spolku jakožto plátcí. Ze zákona i z judikatury plyne, že určenou částku je nutné vrátit provozovateli vozidla (poplatníkovi), a nikoli osobě, jež uhradila určenou částku za něj. Závěr krajského soudu, že žalobce musí využít prostředky civilního práva, opět představuje nesprávné právní posouzení. Správce daně se zprostit povinnosti vrátit daňový přeplatek jen tehdy, je-li přeplatek vrácen poplatníkovi, nikoli plátcí. Po plátcí nelze požadovat, aby napravoval chybu správce daně a vymáhal cestou civilního práva přeplatek po poplatníkovi, kterému byl přeplatek zaslán v rozporu se zákonem.

[11] Ke konstatování krajského soudu, že žalobce údajně dne 4. 3. 2019 a 7. 3. 2019 zaslal žalovanému dvě podání, kde žádal o vrácení určené částky nejprve na svůj účet a poté na účet,

ze kterého byla částka hrazena, stěžovatel uvedl, že žalovanému v uvedených dnech žádný e-mail ani dopis nezasílal. Stěžovatel proto netuší, k jakým e-mailům či listinám se krajský soud vyjadřuje. Krajský soud ani žalovaný k těmto podáním nemohli přihlížet, neboť nejsou podepsané. Krajský soud tedy pochybil, když tyto písemnosti bral jako základ pro své rozhodnutí, resp. vycházel z toho, že se jedná o účinná podání.

[12] Na dalších 11 stranách kasační stížnosti stěžovatel a jeho zástupce podrobně zdůvodnili svůj nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na internet a vyjádřili nesouhlas se zveřejněním neanonymizovaného rozsudku krajského soudu a Nejvyššího správního soudu na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s tím, že by z jeho strany došlo vůči stěžovateli k nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. Upozornil, že stejný postup jako v posuzované věci byl použit i u dalších provozovatelů vozidel. Navrhl, aby žalobci v případě úspěchu ve věci nebyla ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady dle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Podle § 106 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní.*

[17] Podle § 165 odst. 1 daňového řádu *vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt ubradil, není přípustné.*

[18] Podle § 125h zákona o silničním provozu platí:

(1) Obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě.

(...)

(3) Určená částka je splatná do 15 dnů ode dne doručení výzvy podle odstavce 1.

(...)

(5) Je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.

(...)

(7) Je-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla.

(8) Určená částka je příjmem obce, jejíž obecní úřad vyzval provozovatele vozidla k uhrazení určené částky.

pokračování

[19] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda se žalovaný dopustil nezákonného zásahu tím, že částku vrátil na účet, ze kterého ji obdržel, tj. na účet spolku.

[20] Nejvyšší správní soud z obsahu správního a soudního spisu zjistil, že žalovaný výzvou ze dne 26. 7. 2018, č. j. MUHU/37077/2018/Bt, stěžovatele vyzval, aby v souladu s § 125h zákona o silničním provozu uhradil částku ve výši 1.000 Kč, neboť nezajistil, aby při užití vozidla, které stěžovatel dle registru vozidel provozuje, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

[21] Ve výzvě k podání vysvětlení ze dne 4. 2. 2019, č. j. MUHU/5510/2019/Bt, žalovaný uvedl, že částka nebyla v zákonné lhůtě připsána na účet žalovaného. Byla uhrazena dne 29. 8. 2018, ač lhůta pro úhradu uplynula dne 28. 8. 2018. Žalovanému tudíž vznikla zákonná povinnost tuto částku bezodkladně vrátit provozovateli vozidla. Žalovaný požádal stěžovatele o sdělení čísla jeho bankovního účtu a názvu banky s tím, že jinak bude platba ve výši 1.000 Kč vrácena na číslo účtu, ze kterého byla odeslána. Dále stěžovatele jakožto provozovatele motorového vozidla vyzval, aby do 10 dnů od doručení této výzvy podal vysvětlení ve věci zjištění řidiče jím provozovaného vozidla.

[22] Stěžovatel na tuto výzvu reagoval sdělením doručeným žalovanému dne 18. 2. 2019, v němž mimo jiné uvedl, že vozidlo řídil a omluvil se za ohrožení, které svým jednáním způsobil. Uvedl dále, že pokud dojde k zahájení řízení o přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, pak ke svému zastupování pro toto řízení zmocňuje podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu obchodní společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o., která mu řeší veškerou administrativu a přebírá také jeho korespondenci.

[23] Z potvrzení o platbě na účtu vyplývá, že spolek za žalobce dne 29. 8. 2018 na účet žalovaného pod příslušným variabilním a konstančním symbolem zaplatil částku 1.000 Kč.

[24] Žalovaný posléze dne 27. 2. 2019 zaslal opožděně uhrazenou částku na účet, ze kterého byla platba odeslána, tj. na účet patřící spolku, neboť stěžovatel své číslo účtu žalovanému nesdělil.

[25] Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že obdobnou věcí se již zabýval v rozsudku ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 389/2019 – 40, v níž stejně jako v posuzované věci spolek za žalobce opožděně uhradil částku 1.000 Kč a tato částka byla na účet spolku vrácena s časovým odstupem tří měsíců. Poukaz krajského soudu na tento rozsudek je proto zcela příležitý a není možné přisvědčit námitce stěžovatele, že se jednalo o odlišnou věc. V tomto rozsudku zdejší soud po důkladném posouzení věci v bodě 36 uzavřel, že „není sporu o tom, že žalovaný se zpozdil s vrácením zadržované částky, ale tento ‚zásah‘ do stěžovatelových práv ze všech výše uvedených důvodů nedosáhl intenzity, která by umožňovala označit jej za ‚nezákonný zásah‘. Nepatrné dotčení právní sféry jednotlivce, o něž se nyní jedná, nelze označit za ‚zásah‘ do veřejných subjektivních práv jednotlivce, který by si zaslouhoval ochranu žalobou podle § 82 s. ř. s.“

[26] Již na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani v posuzované věci nedošlo k nezákonnému zásahu žalovaného. Posuzovaná věc se totiž od věci sp. zn. 10 As 389/2019 liší pouze tím, že k vrácení částky došlo s delším odstupem (6 měsíců). Tento rozdíl však s ohledem na částku ve výši pouze 1.000 Kč, o jejíž vrácení se jednalo, nemá za následek podstatnou skutkovou odlišnost těchto věcí.

[27] K námitce stěžovatele, že bylo na místě aplikovat obecné pravidlo podle § 165 odst. 1 daňového řádu, tj. vrátit se částka měla poplatníkovi, nikoli plátcí, Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že platba částky v posuzované věci představovala typicky zastupitelné jednání, které nemuselo být učiněno přímo stěžovatelem. Zdejší soud ostatně již v bodě 16 rozsudku ze dne 18. 12. 2019, č. j. 6 As 167/2019 – 36, v němž se rovněž zabýval případem, kdy žalovaný vrátil zaplacenou částku na účet spolku, nikoli žalobce, konstatoval, že „*povinnost zaplatit určenou částku, stejně jako povinnost zaplatit pokutu, tj. povinnost k druhově určenému, zastupitelnému peněžitému plnění, není povinností k plnění osobní povahy, které by nemohla za povinný subjekt vykonat třetí osoba.*“

[28] Z toho, že stěžovatel zaslal spolku, jehož je členem, výzvu k úhradě uvedené částky spolu se žádostí o vyřízení této záležitosti jejím zaplacením a spolek této žádosti vyhověl a částku zaplatil, vyplývá, že spolek při zaplacení částky jednal v zastoupení stěžovatele. O správnosti tohoto závěru je Nejvyšší správní soud přesvědčen i s ohledem na výše zmíněné sdělení stěžovatele, v němž ke svému zastupování v přestupkovém řízení zmocnil společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o. Stěžovatel tudíž jednoznačně projevil vůli být v záležitostech souvisejících s jeho přestupkem zastoupen, přičemž jednatelům Pomáháme a chráníme, s. r. o., je právě již zmíněný spolek.

[29] Stěžovatel tedy prostřednictvím spolku, který ho zastupoval, částku uhradil a prostřednictvím spolku mu částka byla posléze žalovaným vrácena v souladu s § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, neboť byla uhrazena po dni splatnosti. Tím žalovaný splnil svoji povinnost vyplývající z uvedeného ustanovení zákona o silničním provozu. Jestliže stěžovatel na výslovnou výzvu žalovaného ke sdělení banky a čísla bankovního účtu, na něž má být částka vrácena nereagoval, to vše v situaci, kdy žalovaný stěžovatele uvědomil o tom, že částka bude vrácena na číslo účtu, ze kterého byla odeslána, žalovaný nepochybil, pokud částku vrátil na účet spolku, ze kterého byla odeslána.

[30] Vrácením částky na účet spolku ji žalovaný nevrátil spolku, z jehož účtu byla částka pouze v rámci jednání spolku za stěžovatele bezhotovostně uhrazena, ale vrátil ji stěžovateli. Žalovaný proto postupoval tak, jak se toho domáhá stěžovatel s poukazem na § 165 odst. 1 daňového řádu, tj. vrátil částku poplatníkovi (stěžovateli), který s tím vyjádřil konkludentně souhlas, prostřednictvím bankovního účtu, z něhož stěžovatel určenou částku zaplatil. Způsob, jak s vrácenou částkou bude dále naloženo, již záleží pouze na soukromoprávním vztahu (dohodě) mezi stěžovatelem a spolkem. V návaznosti na výše uvedené ob stojí závěr krajského soudu, že žalovaný mohl oprávněně vycházet z předpokladu, že to byl právě provozovatel vozidla, který byl vyzván k úhradě určené částky a který ji i uhradil.

[31] Vzhledem k tomu, že žalovaný stěžovatele ve výzvě k podání vysvětlení ze dne 4. 2. 2019, č. j. MUHU/5510/2019/Bt, jasně a jednoznačně vyzval ke sdělení jeho účtu a názvu banky, považuje zdejší soud za zcela nedůvodnou námitku stěžovatele, že žalovaný mu měl zaslat srozumitelnou výzvu ke sdělení jeho účtu, a nikoli tuto výzvu nezřetelně zahrnout do výzvy k podání vysvětlení. Skutečnost, že žalovaný stěžovatele zároveň uvědomil o tom, že určená částka bude vrácena na účet, ze kterého byla uhrazena, na tomto závěru nic nemění, neboť toto sdělení žalovaného je v kontextu celé výzvy zcela srozumitelným vyrozuměním stěžovatele o tom, jak bude žalovaný postupovat, pokud mu stěžovatel nesdělí svoje platební údaje.

[32] K argumentaci stěžovatele, že pokud se žalovanému nepodařilo zjistit jeho bankovní účet, měl určenou částku zaslat žalobci poštovním poukazem na adresu trvalého pobytu, Nejvyšší správní soud uvádí, že tak žalovaný zajisté postupovat mohl. Pokud tak však nepostupoval, a stěžovateli částku vrátil na účet, ze kterého částku předtím obdržel, nezakládá to na straně

pokračování

žalovaného nezákonný zásah vůči stěžovateli. Nejvyšší správní soud v této souvislosti považuje za naprosto přílehavý poukaz krajského soudu na skutečnost, že je procesně neefektivní opakovaně se poplatníka částky dotazovat na jeho bankovní údaje a tyto údaje zjišťovat.

[33] Tvrzení stěžovatele, že spolek s ním nekomunikuje a odmítá mu částku přeposlat, nemá pro posouzení věci význam, neboť se jedná o soukromoprávní záležitost mezi stěžovatelem a spolkem, která nijak nesouvisí s posouzením otázky, zda se žalovaný vůči stěžovateli dopustil nezákonného zásahu. Pokud stěžovatel tvrdí, že nemá možnost získat přístup ke svým finančním prostředkům jinak, než právě zásahovou žalobou vůči žalovanému, mýlí se, neboť jak již přílehavě konstatoval krajský soud, stěžovatel se může případného finančního vyrovnání se spolkem (pokud jsou pravdivá jeho tvrzení o tom, že spolek mu odmítá částku vydat) domáhat cestou civilního práva. V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel nebyl postupem žalovaného zkrácen na vlastnickém právu.

[34] K námitce, v níž stěžovatel uvádí, že žalovanému dne 4. 3. 2019 a 7. 3. 2019 nezaslal žádný e-mail a netuší proto, jakým e-mailům či listinám se krajský soud vyjadřuje, Nejvyšší správní soud uvádí, že ve správním spise se vskutku žádné takovéto e-maily nenachází. Dále je třeba uvést, že originál kasační stížností napadeného rozsudku obsažený ve spise krajského soudu na č. l. 56 – 62 neobsahuje bod 21, v němž se krajský soud vyjadřuje k e-mailu ze dne 4. 3. 2019. V dalších vyhotoveních kasační stížností napadeného rozsudku, které jsou založeny ve spise krajského soudu a které patrně byly zaslány účastníkům řízení, se však již bod 21 nachází. Tento bod je přitom zcela totožný s bodem 21 jiného rozsudku krajského soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 51 A 23/2020 – 31, jímž rozhodl v obdobné věci.

[35] Vzhledem k tomu, že argumentace krajského soudu uvedená v bodě 21 není podstatná pro posouzení věci a je toliko podpůrná a dále s přihlédnutím k tomu, že v originále rozsudku obsaženém ve spise krajského soudu tento bod není vůbec uveden, považuje Nejvyšší správní soud bod 21 uvedený ve stejnopisech kasační stížností napadeného rozsudku toliko za chybu v psaní ve smyslu § 54 odst. 4 věty první s. ř. s., ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní nebo mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti došlo k vyhotovení stejnopisů rozsudku, které byly zaslány účastníkům. Jedná se tudíž toliko o formální vadu kasační stížností napadeného rozsudku, která nemá za následek jeho nezákonnost. S ohledem na výše uvedené se již Nejvyšší správní soud dále argumentací stěžovatele vztahující se k uvedenému e-mailu nezabýval.

[36] Polemikou zástupce stěžovatele ohledně nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval např. v usneseních ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 – 161, a ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 – 145 a dále např. v rozsudcích ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 – 35, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 – 38, a ze dne 28. 11. 2018 č. j. 8 As 64/2018 – 44). Tyto závěry jsou tedy zástupci stěžovatele z předchozích řízení dostatečně známy. Nejvyšší správní soud proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na výše zmíněná rozhodnutí.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[37] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námítky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[38] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60

odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu